

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2005-733-0001
Dok.: JOK40108

Besvarelse af spørgsmål nr. 4 af 29. marts 2005 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Fuldbyrdelse af straf på bopælen under intensiv overvågning og kontrol samt begrænset fællesskab for ”negativt stærke” indsatte m.v.)(L 12).

Spørgsmål:

”Der ønskes en redegørelse for, hvorvidt det findes retssikkerhedsmæssigt forsvarligt, at placeringen på en afdeling med begrænset fællesskab er tidsubestemt? Det fremhæves, at anbringelsen vil ophøre, når den ikke længere er nødvendig, jf. proportionalitetshensynet. Hvad ligger der i denne vurdering, og ud fra hvilke retningslinjer skal dette vurderes? Bør der ikke sikres et tidsmæssigt maksimum eller en domstolsprøvelse i de enkelte tilfælde?”

Svar:

Straff fuldbyrdelsesloven indeholder i kapitel 7 regler om anbringelse og overførsel af dømte.

Som også anført i Justitsministeriets besvarelse af 5. april 2005 af spørgsmål nr. 1 af 4. marts 2005 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende lovforslaget, skal fængselsstraf normalt fuldbyrdes i åbent fængsel, men fuldbyrdelse i lukket fængsel kan bl.a. ske, hvis det må anses for nødvendigt for at forebygge overgreb på medindsatte, personale eller andre i institutionen, jf. straffuldbyrdelseslovens § 22. Betingelserne for overførsel af indsatte fra åbent til lukket fængsel er fastsat i straffuldbyrdelseslovens § 25, mens overførsel af indsatte mellem ensartede afsoningsinstitutioner er reguleret i lovens § 26. Derudover indeholder straffuldbyrdelseslovens §§ 27-28 regler om overførsel af indsatte fra arresthus til fængsel og overførsel af indsatte fra fængsel til arresthus.

Kriminalforsorgens afgørelse om, hvorvidt en indsat skal anbringes i åbent fængsel eller under de væsentlig mere restriktive forhold i lukket fængsel eller arresthus, beror på en konkret vurdering af fremadrettet karakter - primært vedrørende sikkerhedsmæssige forhold.

For sådanne fremadrettede foranstaltninger gælder generelt, at det ved iværksættelsen ikke er muligt at forudse, hvor længe det vil være nødvendigt at opretholde foranstaltningen. Dette er baggrunden for, at der ikke er fastsat tidsmæssige begrænsninger for anbringelse i lukket fængsel eller arresthus.

Af straffuldbyrdelseslovens § 89 og de administrative forskrifter, der er fastsat i medfør af bl.a. denne bestemmelse (bekendtgørelse nr. 572 af 5. juli 2002 om anbringelse og overførsel af personer, som skal udstå fængselsstraf eller forvaring (anbringelses- og overførselsbekendtgørelsen) samt vejledning nr. 69 af 5. juli 2002 om anbringelse og overførsel af personer, som skal udstå fængselsstraf eller forvaring (anbringelses- og overførselsbekendtgørelsen)), følger det imidlertid, at bl.a. spørgsmål om overførsel af en indsat til fortsat straffuldbyrdelse i en anden institution jævnligt skal tages op af institutionen til overvejelse, uanset om den indsatte anmoder herom. Kriminalforsorgen er således – også selv om den indsatte ikke selv rejser spørgsmålet – forpligtet til løbende og med regelmæssige mellemrum at overveje, om den indsatte bør overføres til en institution med mindre restriktive forhold.

Også afgørelser om anbringelse i en særligt udpeget afdeling i et fængsel eller i et særligt udpeget arresthus, hvor fællesskab på grund af klientellets særlige karakter alene gennemføres som cellefællesskab, er en fremadrettet foranstaltning, som skal forebygge f.eks. overgreb på medindsatte eller personale. Af de grunde, som er anført ovenfor, finder Justitsministeriet ikke, at sådanne anbringelser bør være tidsbestemte, og heller ikke, at der bør fastsættes en øvre grænse for sådanne anbringelser.

Som anført under punkt 4 i den kommenterede høringsoversigt til lovforslaget, følger det af det almindelige proportionalitetsprincip i straffuldbyrdelsesloven, at anbringelse af en indsat i en særligt udpeget fængselsafdeling/arresthus, hvor der som følge af klientellets karakter alene er fællesskab i form af cellefællesskab, skal bringes til ophør, når anbringelsen ikke længere er nødvendig. Heri ligger generelt, at anbringelsen skal bringes til ophør, hvis den i forhold til sit formål må anses for at være uforholdsmæssigt indgribende. I forbindelse med gennemførelsen af bestemmelsen i lovforslagets § 1, stk. 4, vil institutionerne blive instrueret om, at det løbende og med regelmæssige mellemrum skal vurderes, om anbringelse i en sådan afdeling skal bringes til ophør.

Den udvidede adgang til domstolsprøvelse (i forhold til grundlovens § 63) i straffuldbyrdelseslovens § 112 omfatter ikke konkrete afgørelser, der er begrundet i hensynet til at opretholde orden og sikkerhed i kriminalforsorgens institutioner. I Justitsministeriets besvarelse af 5. april 2005 af spørgsmål nr. 1 af 4. marts 2005 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende lovforslaget er der nærmere redegjort for de hensyn, som begrundet, at sådanne afgørelser ikke er omfattet af den udvidede adgang til domstolsprøvelse. Afgørelsen af, om der er behov for at skride ind i disse

tilfælde beror i vidt omfang på en konkret, skønspregt vurdering, der må bygge på et indgående kendskab til miljøet i den pågældende institution.

På baggrund af det anførte er det Justitsministeriets opfattelse, at den udvidede adgang til domstolsprøvelse efter straffuldbyrdelseslovens § 112 ikke bør omfatte kriminalforsorgens afgørelser om anbringelse af dømte, herunder afgørelser om anbringelse med henblik på ophold i en særligt udpeget fængselsafdeling/arresthus, hvor fællesskab på grund af klientellets særlige karakter alene gennemføres som cellefællesskab.